

Direcció, administració, publicitat i vendes:
Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r. 1a. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresol-dreta.
07001-Palma de Mallorca.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Adreça Internet:
<http://www.eltemps.net>
Correu electrònic: eltemps@eltemps.net
Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.
Editor: Eliseu Climent.

Coordinació: Jaume Monzó.
Redacció de València: Núria Cadenas i Víctor Maceda.

Redacció de Barcelona: Enric Rimbau (*cap de redacció*), Lluís Bonada, Àlex Milián i Gemma Morales (*secretària de redacció*).

Redacció de Palma: Miquel Payeras.
Redacció de Perpinyà: Sebastià Girard.

Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (*correcció lingüística*), Miquel Benítez (*escàner i imatge*), Vanessa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc Bayarri, Toni Canís, Albert Closas, Salvador Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Pere Gimferrer, Manuel S. Jardí, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere Martí, Joan F. Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch, Miquel Ramon, Pau Viciano, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pere Codonyan i Sebastià Girard (Catalunya Nord), Joan Lluís Ferrer (Eivissa), Carles Marquès (Menorca), Anna Sàez (Lleida), Toni Solanelles (Andorra).

Col·laboradors: Gemma Aguilera, Antoni Albalat, Esther Aleu, Toni Pau Antic, Albert Balanzà, Arantxa Bea, Vicent Bello, Xavier Bru de Sala, Francesc de Paula Burguera, Bea Cabezas, Xevi Camprubí, Laia Campos, Marc Candela, Josep-Lluís Carod-Rovira, Ferran Cases, Antoni Castel, Alfons Cervera, Jordi Cervera, Laia Climent, Eliseu T. Climent, Agustí Colomines, Joan Corbera, Martí Crespo, Joan Esculies, Jordi Finestres, Manuel Garcia, Cecília Garrigós, Josep Gifreu, Xavier Graset, Josep Guia, Josep Iborra, Maite Insa, Gani Jakupi, Salah Jamal, Miquel A. Limón, Jordi Llavina, Iban L. Llop, Josep Maria López Llaví, Josep-Vicent Marquès, J. M. Martínez Polo, Jaume Masdeu, Montserrat Minobis, Alexandre Muns, Miquel-Lluís Muntané, Gustau Munoz, Joan Nebot, Toni Payà, Ricard Peris, Carles Pont, Joan Roura, Xavier Rubert de Ventós, Ferran Sàez Mateu, Eduard Sanjuan, Jordi Sebastià, Màrius Serra, Rosa Solbes, Marc Soler, Antoni Strubell, Jordi Tejel, Josep-Maria Terricabras, Felip Tobar, Lourdes Toledo, Matthew Tree, Xulio Ricardo Trigo, Manuel Valencia, Àlvar Valls, Melissa Velert, Sergi Verger, Vicenç Villatoro, Jordi Zamora.

Col·laboradors gràfics: Tina Bagué, Pere Bota, Gina Calvet, Joan Celià, Rafa Gil, Xavier Gómez, Vicente A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala, Jordi Play, Marc Vila.

Disseny: Enric Satué.
Foto portada: Efe.

Arxiu: Jesús Prats (*fotografia*), Rosa Serrano (*documentació*).

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido, Pere Ribalta (Barcelona). Tel.: 932 384 262.

Subscripcions: Quica Sena.
Administració: Susanna Alacreu, Pilar Martí i Assumpció Palau.

Fotomecànica i impressió: Rivadeneyra, SA.
Dipòsit legal: V-853-1984.
Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.
(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

L'annunci de la ministra d'Habitatge, María Antonia Trujillo, el passat dilluns 11 d'abril, que el Govern espanyol estudiava la possibilitat de construir habitatges de protecció oficial de 30 metres quadrats, suposadament per incentivar l'emancipació dels joves, va generar una onada de perplexitat que acabà amb la retirada de la idea. No és la primera vegada que una proposta d'aquesta ministra acaba sent retirada o abandonada a l'oblit de les hemeroteques. La proposta dels pisos ja va tenir un precedent en la reconversió que la mateixa ministra va fer d'una proposta inicial de crear 180.000 habitatges socials, en 180.000 "solucions habitacionals". El poc encert de les declaracions de Trujillo també l'han duta a arribar a retreure als seus conciutadans que dediquen més del 30 per cent de les economies familiars a la despesa d'una hipoteca, quan, segons la ministra, hi ha molts altres valors importants a banda del de la propietat d'un pis.

A banda de la indocumentació d'algunes de les propostes que han fet famosa aquesta ministra i de la revolada que sempre ha acompanyat les seues declaracions, tot plegat posa de manifest una reflexió: la poca utilitat d'aquest Ministeri de l'Habitatge. I no és que aquest no siga un problema cabdal a l'estat espanyol, ans al contrari. La desproporcionalitat dels preus dels habitatges tenen repercussions sobre la salut de l'economia de l'estat, que, en gran part, es basa en un mercat, el de l'habitatge, absolutament desbocat. Però sembla que Trujillo ha de justificar l'existència, a cop de declaració explosiva i retractació, d'un ministeri que no té les competències necessàries per afrontar l'arrel d'aquest veritable problema. No és d'estranyar que cada vegada que la ministra llança una de les seues brillants idees tothom mire la cara que fa el d'Economia, Pedro Solbes, qui té la veritable capacitat de decisió, per veure la fiabilitat de la proposta. A més, la política d'habitatge és competència de les autonomies i dels governs locals.

D'aquesta manera, als desencerts constants de la ministra Trujillo cal afegir que estan fets des d'un ministeri que, en realitat, respon més a la política gestual del tarannà de José Luis Rodríguez Zapatero que no pas a la voluntat de crear una nova cartera amb capacitat real. Si Rodríguez Zapatero volguera un ministeri potent, fulminaria qui pretén resoldre el problema de l'alt cost de l'habitatge creant minipisos de 30 metres quadrats. Una proposta que s'acosta a la falta de respecte per la poca sensibilitat amb tots els ciutadans que viuen el problema de l'alt cost de l'habitatge com una llosa sobre les economies familiars. En compte d'això, Trujillo hauria pogut justificar la seua cartera creant un comitè d'experts interdisciplinaris (abraçant aspectes econòmics, socials, ambientals, etc.) que estudiaren veritables mesures per reconduir el mercat de l'habitatge a través d'una transformació profunda de l'economia de l'estat.

Només l'estoïcisme del bon tarannà explica que el cap de l'executiu espanyol accepte mantenir una ministra com Maria Antonia Trujillo, capaç de fer unes propostes tan absurdes com il·lògiques. Unes propostes que empetteixen molt el suposat progressisme que caldria esperar d'un govern que es pretén d'esquerres.

Als nostres lectors

La intervenció dels Estats Units als països de Llatinoamèrica ha estat una constant des de fa algunes dècades. El gegant americà ha intentat mantenir a la zona un *status quo* beneficiós per als seus interessos polítics i comercials. La irrupció en la política sud-americana de Lula o Hugo Chávez ha fet planar de nou el perill del comunisme. Chávez, però, ha sabut sortir d'un cop d'estat, d'una vaga general i, segons ell mateix, d'un intent d'assassinat, tot orquestrat i dirigit amb la benedicció dels Estats Units.

Tot i que les seues relacions amb el govern de Fidel Castro són excel·lents, la realitat d'ambdós països no és comparable, entre altres coses perquè Veneçuela és el tercer proveïdor de petroli dels EUA.

Jaume Monzó, coordinador

PROGRESSISME DE 30 M²